

**ТРАНСКРИП АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 15. ЈУНА 2004. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на наставак главног претреса дана 15. јуна 2004. године са почетком у 10,07 часова пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Београд, Устаничка бр. 29, судница бр. 1. у кривичном предмету са службеном ознаком КП бр. 5/03 окривљеног Милорада Улемека и др. због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из чл. 136. Основног кривичног закона кривично дело убиство представника највиших државних органа из чл. 122. Основног кривичног закона и др. по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС бр. 2/03 од 21. августа 2003. године пред већем у саставу судије чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић и судија Марко Кљајевић, председник већа са записничарем Љиљаном Атлагић приступили заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ћинђића адв. Рајко Даниловић и адв. Срђа Поповић, пуномоћник мајке погинулог председника Владе Републике Србије др Зорана Ћинђића, Миле Ћинђић адв. Радивоје Пауновић.

Констатује се да нису приступили пуномоћници оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић и Варја Банић а уредно су позвани. Окривљени Милорад Улемек са браниоцима адв. Момчилом Булатовићем, Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, окр. Звездан Јовановић са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адв. Александар Поповић и Слободан Миливојевић, бранилац окр. Нинослава Константиновића адв. Дејан Лазаревић, бранилац окр. Дејана Миленковића адв. Биљана Кајганић, бранилац окр. Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић по заменичком пуномоћју браниоца по службеној дужности адв. Владана Вукчевића, бранилац окр. Милана Јуришића званог Јуре адв. Александар

Зарић, окр. Душан Крсмановић са браниоцем адв. Вељком Делибашићем, окр. Саша Пејаковић, са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем а констатује се да није приступио други бранилац адв. Крсто Бобот, уредно је позван, окр. Бранислав Безаревић са браниоцем адв. Жељком Грбовићем, окр. Жељко Тојага са браниоцем адв. Зораном Николићем.

Констатује се да су приступили сведоци Лазо Никић и Вукашин Вукашиновић. Отпуштају се сведоци Лазо Никић и Вукашин Вукашиновић а позив ће бити упућен накнадно писменим путем када ће бити изведена процесна радња њиховим саслушањем.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Главни претрес се наставља извођењем процесне радње саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Председник већа: Можете наставити са излагањем Ваше одбране на главном претресу. Изволите.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА ОКР. МИЛОРАДА УЛЕМЕКА

Окр. Милорад Улемек: Пошто смо јуче прекинули једно излагање ја бих се мало само вратио уназад да би то добило један континуитет. Јуче сам говорио о дешавањима у моментима када је Љубиша Буха изнео нека своја одређена сазнања у јавности по питању наводних злочина која су извршена у наводном садејству мене и Душана Спасојевића. Ја сам онда контактирао Душана Спасојевића и тражио од њега да се нађемо да би разјаснили о чему се ту ради пошто ми неке ствари ту нису биле јасне и када смо се нашли он је почео да се куне и да ме убеђује да то нема никакве везе, да то Чуме измишља односно да он вероватно сада пошто је рекао да му је кожа у процепу покушава да

уцени тадашњу власт тиме што ће он највероватније изнети сва своја сазнања везана за све послове и радње које је радио са појединцима у прошлој власти од периода од пре 2000. године и на овамо и да је то само покушај у коме Љубиша Буха покушава да елиминира Душана јер у њему сматра неку врсту конкуренције и да је он љубоморан због тога што се Душан Спасојевић на неки начин одвојио од њега јер није више пристајао да му Љубиша Буха буде како да кажем неки шеф. Пошто је ту било у једном контексту споменута јединица и директно ја везано за извршење неких других кривичних дела, ја сада не бих о томе причао јер сам пред другим већем па не бих хтео да реметим тај процес јер сам тражио од судије Албијанића да ми омогући довољно времена за одбрану, не би било коректно да сада овде причам о томе. Ми смо ту ушли у једну расправу управо о тим другим темама и ја сам дефинитивно видео да је ту изгубљен један компас, како да кажем те неке слоге и пријатељства које је владало међу свим тим људима, међутим и даље ми није био јасан однос, односно показивање односа према Чедомиру Јовановићу и Владимиру Поповићу Беби због тога што сам и раније био сведок да Душан Спасојевић како да кажем хоће да направи један утисак да је он са њима расчистио, да са њима нема више ништа а када се десила она акција полиције везана за хватање ове осумњичене групе тзв. Макине групе, ту сам ја уствари дошао до сазнања да су они у врло блиском контакту по начину како се одвијала та комуникација за време те акције. Ја сам рекао Душану да ја више како да кажем не да не желим да будем са њим у тим неким односима него да ја због јединице ћу морати мало да се удаљим од свега тога због тога што већ у јавности је почела да се прави, чини ми се баш у том неком периоду та нека слика о јединици да је јединица умешана у многе те злочине и нека та дела која су видим касније за време «Сабље» обелодањена. С обзиром да у то време јединица максимално радила на томе да подигне свој ниво обуке ја сам се ту максимално ангажовао због тога што док је једна одређена група јединице била у НАТО бази у Грчкој због онога што су они тамо показали, што су они тамо видели, од њиховог заменика министра, сад не могу да се сетим да ли је било од полиције или одбране добили смо позив и предлог да будемо укључени односно јединица да буде укључена у обезбеђивање Олимпијских игара које треба да се одрже у августу месецу ове године. Само бих се за тренутак вратио у један период због тога што вероватно се сада неки питају како сад ја то сам ангажован у јединици а био сам суспендован односно био сам дао оставку и нисам имао никакве законске ингеренције са том јединицом. Само бих се за тренутак вратио на један разговор после протеста који сам имао са Зораном Ћинђићем где је он у Кули за тим ручком који се дешавао рекао, питао ме да ли би ја могао, да се не би дешавали овакви инциденти као што се десио када је испао тај протест, да ли би ја, с обзиром да и даље уживам тај велики ауторитет

међу тим људима, да ли би могао мало да поведем рачуна и да их некако усмерим да опет не пате како се каже срцем него да се понашају разумно и да ће он са његове стране односно са његове позиције Премијера урадити све да та јединица буде максимално испоштована. С обзиром да сам ја онда већ боравио у Грчкој и живео у Грчкој ја сам рекао да физички не могу да се ангажујем јер ми је породица била доле али да ћу се потрудити да у сталном контакту будем са командом јединице и да на тај начин, значи својим саветима и тим неким ауторитетом помогнем да се они држе само онога што им је било записано по том закону. Значи то је било само то објашњење. Тај период везан за ту јесен 2002. године ми у јединици смо се били договорили да пошто како да кажем мало, достигли смо један завидан ниво обуке и територија Србије није више могла да испуни те неке наше захтеве и ми смо хтели да направимо једну одређену сарадњу са колегама из Црне Горе односно са једном специјалном јединицом Црне Горе међутим пошто и у то време мада је била и постојала сарадња са црногорском полицијом између две владе Србије и Црне Горе нама је мало било нејасно да ли баш ми можемо то на своју руку да урадимо или не и за тренутак ћу само да се вратим када је била та акција хапшења Макине групе ту пред крај те акције се појавио премијер Зоран Ђинђић и између осталог у том једном разговору који се водио у просторијама службе на Институту државне, односно на Институту безбедности у коме је тада било седиште Службе државне безбедности ја сам му напоменуо ту идеју и он ми је реко да слободно ступимо у контакт да, наравно то урадимо преко одговарајућих наших органа значи преко начелника ресора јавне безбедности генерала Лукића и преко министра Михајловића а уколико буде нешто запело на том неком вишем нивоу да ће се он ангажовати односно да му се то јави и да ће се он ангажовати да се то среди. Ми смо поступили тако, никаквих проблема није било и мислим да негде у месецу новембру негде око половине новембра комплетна команда је отишла на тај први састанак који је био заказан са колегама из Црне Горе. Отишли смо колима, односно возилима тима «Хамер» за Црну Гору и успоставили смо тај први контакт са колегама из Црне Горе односно са том њиховом специјалном јединицом и ту смо се начелно договорили која би била динамика те обуке, како би то требало да функционише. Било је договорено да се онај део јединице који се бави алпинистиком те зиме пошаље на Дурмитор и Жабљак а да за овај други део у коме би се извршавале те неке десантне активности пошаље у Црну Гору када мало отопли, на пролеће. Сви договори су били скоро до краја реализовани и управо њихова реализација је требала да се деси баш негде у том периоду када се десио овај несрећни 12. март. После тога с обзиром да смо ми имали, како да кажем узвраћено гостопримство од стране колега из грчке специјалне полиције дошла је једна екипа из њихове специјалне јединице која се зове «Екам» нама у посету у Кулу и

тако да је тај један део активности био одрађиван и договоран везано за евентуални боравак односно одговор на њихов позив за боравак и ангажовање јединице, дела јединице за специјалне операције на обезбеђењу Олимпијских игара у Грчкој које се одржавају ове године. После тога је дошао децембар месец и десио се онај догађај када је Љубиши Бухи Чумету дигнута у ваздух његова фирма са машинама. Пошто се ту дигла како да кажем прилично велика гужва ја сам одмах био позван у седиште службе од стране Милорада Брацановића тадашњег заменика и он ми је одмах наложио да се максимално ангажујем на било који начин покушам да добијем неку информацију ко је то могао и како то да уради због тога што то је како да кажем изазвало један велики негативан одјек не само у нашој земљи него су, колико се ја сећам и многи инопартнери који су улагали у ову земљу, сада да не будем прегруб почели на неки начин, не да критикују Владу него су тражили неке одговоре по питању ако улажемо код вас да ли ће нама да се деси овако нешто. С обзиром да у то време Душан је био један од главних информатора јер је давао доста информација и јавној безбедности и државној безбедности. Значи јавној безбедности је давао информације по питању тих неких криминалних дешавања а државној безбедности, то сам већ навео, је давао један део информација које, како да кажем се називају обавештајним радом везане за терористичко деловање на подручју Косова и Метохије и Рашке области. Ја сам назвао Душана и он за разлику од прошлог пута када је био онако тмуран био онако весео. Ја сам питао да ли може да да било какво сазнање везано за ово што се десило, чини ми се да је то било два дана после, што се десило у Земуну. Он је ту одмах окренуо причу да је наводно Љубиша Буха Чуме то сам себи урадио наводно због тога да би наплатио осигурање за те машине јер како је он рекао да су те машине биле узете дал на неки кредит, дал на неки лизинг и с обзиром да више Буха није могао да руководи са пословима свог предузећа те мешине су тада слабо пословале те је он остао без пара, те да би се извадио из целе те ситуације он је то сам себи направио. Ово су Душанове речи. Право да Вам кажем мени је то било и логично и нелогично али опет повео сам се тиме да углавном информације које је давао Душан Спасојевић, значи које је преносио, углавном биле тачне и веродостојне по питању многих тих неких ствари које се дешавале и он је некако увек на све имао односно спреман одговор који је увек био на неки начин логична и увек вас је доводио у ситуацију да се питате могуће ако, али увек је било ситуација где вам је остављао како да кажем неког ровца, знак питања, ребус. Ја сам о томе известио заменика начелника службе Милорада Брацановића и он ми је рекао да, добро ако је то тако да ће он то пренети даље надлежнима и да ће служба наставити истрагу по том питању, да и ја даље будем усмерен у том правцу јер може да се деси да се неко негде по граду излане или да се на неки други начин дође до тих информација.

У том периоду ја сам се спремао са породицом, ја сам био позван од својих кумова да проведем 2003. годину односно 2002. на 2003. значи та Нова година у Сингапур и ја сам отишао тамо са породицом. Мислим да сам остао једно 10 дана или две недеље и у повратку када смо се вратили назад за Београд опет ме сачекало једно непријатно саопштење где је опет Душан дошао у једну колизију, конфузију са тим новим момком који му је био у обезбеђењу а који је пребачен из мог обезбеђења уместо Саше Пејаковића, Вулетом Вукашиновићем. Пошто право да Вам кажем то је већ био неки други, трећи екцес и пошто сам у тих задњих два, три до четири месеца од почетка јесени па до јануара већ неколико пута улазио у вербални конфликт са Душаном Спасојевићем по питању његових тих екцеса и по питању тог неког његовог бахатијег понашања у односу на оно раније време. Ја нисам хтео поново да улазим у вербалну расправу са њим него сам контактирао начелника, тадашњег начелника одељења безбедности у јединици и рекао му да је мој предлог да јединица повуче своје обезбеђење које даје Душану Спасојевићу. Он је рекао да ће он известити надлежне, да ће договорити са командантом Маричић Душком али да пошто се зна како је то обезбеђење додељено, значи да није нико самоиницијативно дао, да ће ипак морати да тражи то неко одобрење и ту неку повратну информацију. Ја не знам коме су они послали, али претпостављам да је то послато тадашњем начелнику ресора генералу Лукићу, вероватно и министру јер су углавном око таквих неких безбедносних проблема и безбедносних ствари те информације слате паралелно пошто су и један и други после оног пребацивања јединице у надлежност ресора јавне безбедности стављени директно под ингеренцију и министра и начелника ресора генерала Лукића. У том периоду, пошто говорим о јануару месецу 2003. године, добили смо повратну информацију из екипе из Грчке где су они рекли да се ради на томе да се јединица ангажује на обезбеђењу Олимпијских игара. Међутим, они су тражили да се њиховој Влади, министарству одбране или министарству унутрашњих послова, не знам како је то код њих организовано, пошаље један кратак пресек, значи елаборат о самој јединици, способности људи и ако би било могуће да се пошаље један видео филм који би онако био чисто у пропагандне сврхе. У јануару месецу, значи ми смо се договорили са овим момцима што раде ову емисију «Рикошет» да направимо на брзину један такав филм, пар неких сцена само да би могли то овим колегама доле да покажемо и с обзиром да је јединица од јануара месеца имала заказане термине на Копаонику, пар тих кадрова и пар тих сцена био је снимљен горе на Копаонику. С обзиром да неки пут време није дозвољавало, неки пут ови момци, камермани нису могли, то је трајало од прилике цео јануар. Пошто смо даље хтели да наставимо са неким другим сценама снимања тог филма, ту негде у фебруару месецу десио се онај инцидент код хале «Лимес». Кад се то десило сви знамо како је то у почетку ишло и какве су изјаве

даване по том питању, у том неком почетку док овај мали Багзи није био ухапшен, право да Вам кажем, нико од нас на то није, како да кажем, сумњао нити постављао неке загонетке или неке приче да ли је то баш било тако или да ли је стварно Багзи имао намеру или није имао намеру. Међутим, после оног момента када је Багзи био пуштен из притвора, не знам по ком је то основу било, ја сам звао поново начелника одељења безбедности Јединице за специјалне операције и рекао сам му пошто је ту почело већ по штампи да се проноси да је Багзи припадник, не знам овог клана, оног клана, ја сам рекао да без обзира шта ови горе говорили или одлучили пошто још увек није била стигла повратна информација по питању обезбеђења Душана Спасојевића, ја сам му рекао да на своју руку, значи он, пошто је био најодговорнији у том делу, повуче то, значи да налог да се повуче то обезбеђење па ако буде неке реакције, значи ми ћемо да видимо ко ће да реагује и како ће да реагује. Ако не буде ја сам сматрао и мислио да је време да се ти момци повуку одатле због свега оног и начина на који се Душан почео да понаша у задњих 6 месеци и управо због тог инцидента који се десио код хале «Лимес». Значи нисам хтео да дозволим и сматрао сам да Јединица на никакав начин не треба да се доводи у везу више са Душаном Спасојевићем, јер је он стварно почео да претерује у својој бахатости. Он ми је рекао да је дао тај налог. Међутим, ја сам се распитао код ових момака који су радили код мене у мом обезбеђењу, значи у мојој смени. Питао сам га да ли је повучена, значи да ли имају сазнања да ли је повучено обезбеђење Душана Спасојевића. Они су ми рекли колико ми знамо није. Ја сам пробао онда да ступим у контакт са Душаном Спасојевићем. Међутим, никако нисам могао са њим да ступим у контакт. Онда сам рекао мојој супрузи да зове његову супругу Тању и да јој поручи да се Душан одмах јави и што је он урадио после једно, мислим два, три сата. Он се јавио. Ја сам рекао да ли је он добио налог за повлачење овог обезбеђења. Он ми је рекао да треба да се видимо па ће да ми објасни неке ствари. Ја сам му рекао дођи код мене кући. Он је дошао код мене кући. Он ми је рекао ето, опет ми се монтира, опет је ту Чуме уметнуо своје прсте, мене хоће да склоне. Ја сам сад њима изгледа постао нека конкуренција. Хоће да ме се отарасе и тако даље. Ја сам питао ко хоће да те се отараси. Он је ту набројао, па ови с којима смо сво време били добри. Значи сад им ја више не ваљам и тако даље. Ја сам ту био мало скептичан јер сам се већ једном био опекао, значи по питању његових прича према овима, ови су вероватно, не вероватно, него су значили Чеда Јовановић, Беба Поповић и Чуме, јер је он већ у овом прошлом периоду значи критиковао и да не будем вулгаран, плувао на сва уста, па се опет испоставило да су они и даље у том неком добром контакту и у тој некој доброј вези. Он ми је рекао, ево, ако Јединици смета да борави и даље око, односно у мојој тој кући и око моје куће у Шилеровој, ја сам њих пребацио у ту једну кућу поред, тако да они неће бити упадљиви и ако се било шта деси, значи нико неће

моћи да укаже прстом на њих да су они и даље ту. Ја сам му рекао да то не долази у обзир и рекао сам му да одмах кад се буде вратио тамо, каже момцима тим из те куће да се одмах спакују и да се врате назад у базу, да се јаве или команданту или дежурном официру, ко буде тамо био присутан у бази, и да он више не рачуна на обезбеђење Јединице за специјалне операције. Ја сам видео да је он ту био разјарен. Почео је да кука, да моли, да ако му се склони то обезбеђење да ће он бити уклоњен, ликвидираан. Ја сам га питао па добро ко ће да те ликвидира и због чега би ти био ликвидираан ако на души немаш ништа оно због чега би навело некога да те ликвидира, могу једноставно да те ухапсе. Он је рекао, мене не може нико да хапси јер ако мене буду ухапсили, то значи да су ухапсили сами себе. Ја сам рекао добро. Пошто је он већ почео да губи живце, ја нисам хтео да улазим у ту неку вербалну расправу са њим, пошто сам знао како изгледају Душанови нервни испади, с обзиром да се све то дешавало код мене у кући, ја сам му рекао, ништа, значи, то је таква одлука, ако ти сматраш да то треба да се врати, значи ти ургирај код оног ко ти је то и доделио, значи још у септембру 2000. године, кад си изашао из затвора, па ако стигне налог у Јединицу да се то врати, да ти се обезбеђење и даље додељује, ми ћемо, односно Јединица ће то извршити без побуне. Ту није био стизао никакав налог. Душан је био тада отишао онако бесан и покуњен, да би негде, чини ми се пред сам крај фебруара Душан послао, сад не могу да се сетим, да ли Милоша Симовића или Александра Симовића код мене на кућу, где је мени мој припадник обезбеђења, значи обавестио ме је да је дошао један Душанов момак и да треба неку поруку да ми пренесе. Ја сам изашао напоље. Био је један од двојице браћа, сад чини ми се да је био Александар Симовић и рекао ми је да има поруку од Душана где он тражи да се хитно видимо, али да не може да дође код мене кући јер нема пратњу, јер је сам, боји се да га полиција негде не дигне, зато што је носио пиштољ, а није имао дозволу за то, и значи, оно буквално сам видео да ме човек куми и моли Богом, значи да се видимо. Ја сам рекао у реду. Договорили смо се како и на који начин да се видимо, пошто је он тражио да то буде дискретно видели смо се. Тада када сам видео Душана, значи Душан је први пут изгледао, како да кажем, очајно. Значи био је запуштен, необријан, био је алкаво обучен. Имао је неку капу на глави и буквално је оно, кукао и викао готов сам, ето после свега овога успели су да ме срзају. Више им моје услуге не требају, значи све оно што сам радио, значи изнео је ту низ неких ода и хвалоспева о себи и низ неких критика на рачун како их је он звао, ових. Ја сам рекао Душане знаш шта, ја, значи ако је таква ситуација, не могу да ти помогнем. Мој ти је савет да, пошто се осећаш тако како се осећаш, да лепо узмеш породицу, спакујеш и да одеш из земље, као кад сам ја био у проблему 2001. године, значи ја се нисам силио и бусао својих грудима да сам ја ово, и да сам оно, него сам лепо сагледао ситуацију каква јесте, склонио се из земље. Ствари које су

евентуално биле ненаклоњене мени су се на неки начин разрешиле, вратио сам се. То исто теби саветујем. Он је ту почео да кука, да то не може да уради зато што је како је он рекао, био један посао у току и да он тај посао не може да прекине, ако се тај посао прекине, њему је глава у питању али није само њему глава у питању, већ се он, како је рекао не боји за своју главу, већ је у питању глава његове жене и деце. Ту ме је он замолио, буквално ме клео и кумио да му дам бар једног припадника обезбеђења, како је рекао у наредних тих неких 15 дана треба тај посао да се заврши и да му тај припадник само треба везано да му ћерку Јовану, пошто му је ћерка Јована тренирала тенис и добро је играла тенис, значи он је само тражио тог припадника обезбеђења да се побрине и да води рачуна о његовој ћерки Јовани и да евентуално значи неки пут, кад се он буде премештао из како је он то звао, штека у штек, пошто је рекао да тада не борави у кући, само значи тај припадник буде у том моменту пребацивања са њим, због тога што је морао да буде наоружан, а плашио се ако га негде заустави полиција, значи наћи ће му оружје које је имао код себе. Није имао дозволу, значи плашио се да га не ухапсе, како је он рекао да не падне за једну такву ствар. Ја сам му рекао, добро, који је то посао у питању, који ти је пречи од главе, када и сам кажеш да постоји индиција да будеш ликвидиран или да будеш не знам ни ја, ово или оно. Он ми је онда рекао, јел знаш ти кад сам ја путовао односно кад си ти отишао на одмор у јулу месецу 2002. године и кад сам ја отишао на пут. Ја сам рекао знам. Сећам се да си био на путу. Остао си неких месец дана. Он ми је рекао јел знаш где сам био на путу. Ја сам рекао не знам где си био на путу. Он ми је рекао био сам на путу у Холандији. Ја сам рекао добро, био си на путу у Холандији. Он ми је рекао да је тада тамо уговорен још један онакав посао. Ја га онда нисам разумео. Питао сам га какав онакав посао. Он ми је рекао онакав као што смо радили пре. Ја сам му рекао да ми разјасни шта и на који начин је уговорио, шта онакав посао. Он ми је рекао, па ево ових дана се очекује брод да дође у Црну Гору. Ја сам питао какав брод. Он се ту буквално изнервирао и рекао ми је баш си глупи војник, какав брод. Брод банана. Ја и даље нисам разумео. Међутим, пошто сам видео да Душан је почео да губи живце, нисам хтео са њим да се ту расправљам пошто смо били буквално сами на том месту где смо се договорили и нећу да кажем да сам се био уплашио, али на неки начин како да кажем, у малом мозгу ми се појавио један онако зазор да због те његове нервозе и због тог његовог понашања које је било, оно што се каже, као импулс горе, доле, не улазим много у расправу са њим. Ја сам рекао добро. Ако ти је тај посао важнији од своје главе, од своје породице, од било чега што си ти замислио о томе, ја ту стварно не могу да ти помогнем. За овог момка из обезбеђења ћу морати да размислим јер нисам ту хтео одмах да га одбијем, значи хтео сам да одем оно што се каже, чистих леђа са тог места. После једно чини ми се, једног или два дана, Тања, Душанова

супруга је звала моју супругу само ми је пренела поруку да овај њен, преко телефона моли овог твог како је она рекла, да му пошаље оног човека, да му хитно треба да му поправи У ствари ја сам схватио да је то била шифра која је речена, значи да му пошаљем овог једног момка. Онда је моја супруга питала о чему се ради и шта се ради. Ја сам јој објаснио. И право да Вам кажем, не знам, иако ево видим да сад можда и нисам био у праву, сломило ме то што је то тражено управо за пратњу детета. С обзиром да сам и ја отац четворо деце, покушао сам себе да ставим у неку улогу, једноставно ја сам попустио и за то сам задужио овог Сашу Пејаковића, с обзиром да је он некако био у оном ранијем периоду близак са Душаном и да није никада улазио у те неке вербалне конфликте са њим. Значи хтео сам да му пошаљем човека који би са њим, како да кажем, био на тој некој истој фреквенцији, јер сам знао да се он свађао и са овим момком који се зове Лео, и са овим момком Павасом и са Вулетом Вукашиновићем. Значи нисам хтео да доведем у ситуацију ни тог момка а ни себе да ту испадне неки проблем који није могао да се исконтролише. Он ме је питао, шта како да ради. Значи ја сам му објаснио дете, евентуално Душан када се буде кретао од тог његовог штека до штека и рекао сам му никакве акције, никаква пометња. Чак сам му био рекао да с обзиром да Јединица на неки начин ето опет, пошто је он припадник Јединице стоји уз Душана и поред Душана, значи рекао сам му да добро води рачуна да се око тог посла ништа не деси, јер сам сматрао мени лично би било погубно да Јединица чува неког а да се том неком нешто догоди. Значи чисто је то био један мој, како да кажем лични комплекс јер сам се увек трудио да све оно што ради Јединица да увек то ради добро и да даје максимално. После тога, значи он је примио тај задатак и он је отишао да даје то обезбеђење везано за Душана Спасојевића. Сећам се да је био 8. март и да сам био са супругом, пошто је био 8. март, извео сам супругу на ручак, као и сваки добар супруг, у ресторан «Кнез». Негде на пола ручка, пошто је тада у смени био Вуле Вукашиновић, он је био вођа тадашње смене, јер су ти момци радили по сменама по два дана. С обзиром да је доста њих било из унутрашњости, значи њима је одговарало да раде два дана у смени да не би онда губили време на путовање. С обзиром да је вођа једне смене био Вуле Вукашиновић а вођа друге смене је био Шаре Ненад, тог дана је радио Вуле Вукашиновић и негде у пола ручка ми је пришао столу, извинуо се и пренео ми једну поруку. Ја сам питао од кога је. Он је рекао, дошао је један момак и само ме замолио да Вам предам ово. Добро. Порука је била у коверти. Ја сам онако отворио коверту и прочитао сам, односно у тој поруци пише, води рачуна, могуће је да се спрема твоје хапшење. И доле у потпису је био, у ствари председавајући ја не желим да кажем ко се потписао у тој поруци из једног простог разлога зато што сад са ове дистанце и са ове тачке гледишта, засигурно та порука и порука која ми је била упућена односно која је била предата

мојој супрузи 12. марта 2003. године, кад је био онај први претрес 12.-ог увече у мојој кући, значи та друга порука која је предата, је мени засигурно спасила живот. Због тога не желим да сносим било какве последице због тога, не желим да те људе односно тог човека тада, доводим сада у непријатну ситуацију јер сигурно су ме они својим порукама и својим упозорењима, значи сад кад погледам све како се одвијало, спасили живот. Ја сам онда прокоментарисао, баш се сећам, ето опет ме хапсе, опет хоће да ме хапсе. Међутим, мени је то било чудно јер нисам могао да утувим у главу како и на који би начин се одвијало то хапшење. Нисам сад мислио да мене нико није смео да ухапси, наравно, него сам размишљао могли су једноставно да ме позову, ја сам увек остао сво то време у добрим односима са многим функционерима тадашњих и оних који су данас на положају. Значи могли су једноставно да ме позову у градски секретаријат или у министарство и да ми кажу, знаш шта Легија, ситуација је таква и таква и имамо такав и такав налог, није до нас, седи ту. Мало ми то није ишло у главу, једино како је могло да дође до тог хапшења. Ништа. Завршили смо тај ручак. Вратили смо се кући и то поподне сам имао заказан састанак, односно требао је код мене да дође мој адвокат Слободан Миливојевић јер се тих дана појавило баш у штампи у натписима нешто ме је чувени генерал Перишић испрозивао по новинама. Мене то није било погодило али ми је било чудно што ја са господином Перишићем никад ништа нисам имао. Никад никакав нити лични нити вербални контакт. И ту је он, не знам, дао неки интервју сад не могу да се сетим детаља. Углавном био је извређао и мене и Јединицу. И ја сам чисто хтео да се консултујем са својим адвокатом како да реагујем. Да ли ја лично да назовем и оно што се каже, да га, јел, или да идемо ону класичну ствар. Подигнемо тужбу због клевете и тако. Ту је био договор, да сад не би правили циркус, значи да ја дођем до начина да окренем генерала Перишића и да га једноставно питам шта, како, због чега. Ја сам то и урадио. Тај разговор је био кратак и коректан. Он се мени клео, нисам Легија, они су мене погрешно пренели, није то тако. Сад не бих те детаље разговора. Ја сам после само адвокату рекао какву сам поруку добио то поподне и чисто сам га овако питао за мишљење. Он ми је рекао, он не може да ми каже сад да ли је то могуће и коме је могуће, јер како је рекао није видовит, али ми је рекао да ми саветује, значи с обзиром да је био викенд, и с обзиром да је било чудно што ту поруку добијам за викенд, рекао је, ти знаш да викендом нема адвоката, нема судије ни једног, држе те тамо затвореног, па тек онда до понедељка ако би те евентуално хапсили може да дође до тог неког почетка приче, због чега, како и шта. Он ми је рекао, ако ти сматраш да је ово само још једна како да кажем, непроверена информација, ти поступи како ти мислиш, а ако не, онда погледај да се бар за овај викенд, до понедељка негде склониш. Ја сам рекао у реду. Ту смо причали још о неким необавезним

темама. Међутим, мени је стално било у глави, копало ме, значи разлог, због чега, шта. Знао сам да нисам ништа грешио, значи да сам само радио оно што је од мене тражено и оно што сам мислио по неком свом нахођењу, значи премотавао сам филм уназад, значи видео сам да у тих задњих 6 месеци, ја сам се максимално стварно посветио Јединици и то ми је пријало јер једноставно, осетио сам да како да кажем, ти официри, ти момци више, не могу да кажем нису љути на мене, нису они ни пре били љути на мене, али ја сам се онако мало, због свега оног прошлог периода, мало сам се осетио био посрамљен и покуњен због тога што ипак сам ја тим својим ексцесима које сам направио да кажем нанео више штете њима него себи и ту сам у том неком почетку, поготово за време овог протеста, значи осетио да они мало гледају испод ока на мене. И сад ми је било драго због тога што тих задњих 6 месеци сам се поново вратио на један дух, значи није се то осећало више, како да кажем, то неко прећутно пребацивање. Једноставно осетио сам се опет пун себе, да сам радио оно што сам најбоље знао. Значи осећао сам се као не знам, вратио се Шиме и сад је ту. И то ме је значи највише копало око тога. Ја сам онда рекао, односно саветовао сам се, пала ми је на памет идеја да узмем и да напишем једно како да кажем, отворено писмо јавности. Међутим, мени је адвокат саветовао да то не радим, него да значи, ако имам начин да напишем шта мислим и како се осећам и да то пошаљем директно покојном Премијеру Ђинђићу. Ја сам рекао да ћу се још одлучити да ли да напишем отворено писмо за јавност и да ћу послати то писмо Премијеру Ђинђићу и ту се наш разговор завршио. Међутим, кад је он отишао, знате како, кад вам је ребус у глави онда то стално копа. Ја сам позвао шефа смене Вулета Вукашиновића и од прилике сам му испричао јер нисам хтео да дозволим да којим случајем, ако дође до тог хапшења, ако дође полиција, да они нису упознати, значи да ту дође до неке непотребне реакције од стране мог обезбеђења, рецимо да се они поставе шта ви има да хапсите њега, ми смо исто из полиције, разумете. Значи нисам хтео да ту буде никаквог ексцеса. Ја сам му значи тачно и прецизно дао упутства како да се понаша кад буде дошла и ако буде дошла полиција. Значи да кажу колеге добро вече, добро вече, имате налог, немате налог. Значи ту сам га упутио да случајно не буде некакав проблем. И уз пут сам га питао да размишљам да ли ја могу да се склоним негде. Он је рекао можеш да се склониш, не знам, код мене у Војводину код неке бабе. Ја сам рекао није таква ситуација, него само да се за овај викенд, да се само извучем негде из куће ако случајно дође до тога, значи па ћемо онда у понедељак већ да се јавимо коме је требало да се јавимо. Он ми је рекао ето ја имам само, у том моменту му је пао само тај предлог на памет и рекао је да ће да поразговара са осталим момцима из обезбеђења који су ту били смештени у једној просторији. Дошао је после једно 15 минута и рекао ми је да су момци рекли да они имају један стан, који повремено користе

и у коме повремено бораве када изгубе аутобус или када им се преклопе смене, значи онда да не би ишли или да не би заузимали место у кући. Али ми је рекао да Шаре Ненад има кључеве и да он тек долази на смену сутра. Питао ме је ако је хитно, значи он ће га позвати да дође одмах и да донесе кључеве. Ја сам мислио ајде да га не цимаш сада, кад он буде дошао ујутру пошто се смена преузимала рано ујутру, значи ти га зови телефоном и реци му да спреми и понесе те кључеве, од тог стана. Ја сам га питао јел зна од где је стан, он ми је рекао не знам, питаћу га преко телефона. И наш се тај разговор тако завршио. Била се смена заменила. Ујутру, значи ја сам се у међувремену увече како да кажем, разговарао сам са супругом и на неки начин смо дошли до те неке сагласности да се ето ајде, склонимо бар за ту недељу, па од понедељка ако се нешто буде дешавало, значи онда ћемо већ да зовемо кога сам мислио да треба да зовем и да расправим то што се дешава. Ујутру је дошао Шаре Ненад значи преузео је смену. Њему сам такође објаснио шта може да се деси, какву сам поруку добио и исто му дао упутства да каже свим момцима који су ту унутар обезбеђења како да поступе и како да се понашају уколико случајно дође полиција и ако изрази већ такав захтев да или разговарају самном и да ме приведу или да уђу у кућу. И рекао сам му значи да сам се ја синоћ чуо са Вукашином, рекао сам му са Вулетом, и рекао сам му, у ствари он ми је рекао да је упознат, да је понео кључеве, да зна где се тај стан налази и ја сам га ту чак нешто почео зезати у причи, значи швалеришете се да ја не знам и тако даље. Он се насмејао. Ма није тај стан служи, знате за шта тај стан служи. Ја сам рекао добро. Рекао сам му да не би упадали у очи, пошто сам увек кад сам излазио из куће, значи ишао са пратњом, пошто та пратња је била упадљива, ја сам му рекао, узми само возило којим су се моја деца возила у школу и обданиште, тако да евентуално ако неко нешто и посматра споља, значи моћи ће да види да иде само једно возило, значи неће ником пасти на памет да сам ја у том возилу. Ми смо сели у то возило и одвезли се до тог стана. Пошто је било рано ујутру, ја сам му рекао да наврати увече и да ми донесе нешто за храну да ја не бих сам излазио из тог стана. То је била недеља 9. март. Он је дошао увече. Донео ми је, не знам, неку плескавицу, нешто. Ја сам га питао каква је ситуација горе у кући и он ми је рекао да су ми две ћеркице болесне и да су се прехладиле, да су у току дана добиле температуру и значи испричао ми је ту кућну ситуацију. Ја сам рекао добро. Он је рекао да дођем ујутру. Ја сам му рекао немој да долазиш ујутру него ако будеш долазио и ако се нешто буде у међувремену десило, дођи увече због тога пошто се знало да је он шеф обезбеђења и уколико би се било шта десило, рецимо да има неку пратњу или неког разлога, по некој основи, значи могли су на тај начин да дођу до места где се ја налазим. Међутим, мени није дало мира оно што ми је рекао да су ми деца болесна и у понедељак ујутру, значи ја сам окренуо његов службени мобилни телефон и рекао сам му дођи по мене

на исти начин како си ме и одвезао у недељу ујутру. Он је дошао по мене. Дошли смо кући. Значи ја сам стварно кући затекао супругу неиспавану, како ми је рекла била је бурна ноћ и стварно су ми ћеркице биле болесне. Тог дана 10.-ог значи ништа се није посебно дешавало. Значи ја сам био кући. Бринуо сам се и помагао сам супрузи око деце пошто је ова млађа ћеркица имала запаљење ува, па је онда била код лекара а ова старија се жалила на стомак, значи цео дан је била та акција око деце. У уторак 11. марта, ја сам имао већ унапред заказан састанак у Кули, са командом Јединице за специјалне операције по питањима, значи требало је већ да се, како да кажем, заврши овај, да назовем елаборат по питању слања за Грчку, што сам навео и по питању слања овог другог дела људи за Црну Гору. Значи договарали смо се око те динамике ко ће да иде, како ће да иде, шта ће да иде. Да ли део Јединице који остаје ту у Кули може да одговори свим потребама евентуалним и били смо се договарали да се сутра значи 12. марта нађемо у Београду у команди јер у то време ми смо имали један план да се у једном склопу центра направи један мали рекреативни центар који би служио Јединици. Посебно је био нагласак на базену због тога што Јединица кад је имала те активности везане за базен, морали смо да идемо чак у Бечеј и пошто је то већ постало доста скупо и нефункционално, значи у једном моменту значи враћам се опет на ону причу која се дешавала октобра месеца кад сам имао тај сусрет са Премијером Ђинђићем и са Чедом Јовановићем у оквиру службе. Значи ја сам провукао само између осталог тај разговор је текао, значи провукао сам да ли постоји шанса да МУП да не знам како одобрење да се тај један пројекат реализује. Рекао сам да сад то није оно о главу. Знао сам да баш МУП не стоји са новцем али сам рекао да ми направимо пројекат па оно што се каже, положи се темељ па полако. Ту није било неких проблема. Значи дато је зелено светло да се то ради и ми смо тог 12. марта требали да се нађемо у команди Јединице за специјалне операције која је била смештена на Сењаку. Значи рекапитулирали све оно што смо се договарали 11. марта и да би направили један допис за генерала Лукића и за министра с обзиром да је Јединица требала да иде за Црну Гору, па је да кажем била ван територије Србије, па смо морали тачно да обавестимо министарство и с обзиром да смо слали у иностранство те како да кажем ствари везане за Јединицу, значи хтели смо да напишемо и да како да кажем, уоцкамо та пропратна акта за министарство. Тог дана је такође у команду требао да дође момак, значи архитекта. То је један дечко цивил. Значи један архитекта мој да кажем лични познаник који је нама радио тај пројекат, тај рекреациони центар. Он је рекао да је оно што се каже, при крају и да би требало да се види самном да би нам то показао и да би ми евентуално дали неке смернице, измене, везано за тај пројекат. Ја сам му рекао па одлично, пошто у среду 12. марта биће и остали официри из команде ту у Београду, па таман реко сви да то виде, пошто је он то

правио баш онако добре презентације на лап топу из свих углова, па је то могло лепо да се види. Ја мислим да је тај састанак требао да буде да ли у 12,00 или у 2,00 поподне, немојте ме држати за реч. Ја сам био кући. Опет смо имали проблем са девојчицама. Значи било им се стање опет те ноћи погоршало. 12. марта значи био сам у својој кући. Држао сам млађу ћерку на коленима. Био сам горе у соби на првом спрату када је супруга значи дотрчала и рекла ми је оно што је чула на телевизији, значи да је извршен односно тада је чини ми се било јављено покушај атентата на Премијера Ђинђића. Ја сам онако рекао, ма опет нека екслузива. Стрчао сам доле и онда се видело на телевизији све оно што се дешавало, камере, возила. Вртео сам програме. Сви програми су почели да јављају значи стање какво је, шта је. Ја сам рекао, не могу да верујем. Ја сам онда окренуо ове моје официре са којима сам требао да се нађем и да одржим састанак тог дана у Београду. Међутим, неки од њих нису били доступни. Чини ми се да сам добио пуковника Крсмановића. Он ми је рекао, чекај, чекај, не могу сад, зовем те за 20 минута. Ја сам рекао добро. За 20 минута, пошто ми се није јављао, ја сам покушао поново да га добијем. Нисам могао да га добијем. Ту је почело звоњава телефона, јел си чуо, ниси чуо, јел ово истина, није истина. Ми смо седели тада у кући онако, ја сам размишљао да ли да изађем, да ли да одем до града, да одем у команду. Нисам знао, био сам и збуњен и шокиран. У једном моменту попео сам се горе опет у собу од ћерке која је почела да плаче. Попео сам се горе и у једном моменту чуо сам супругу доле онако да је нешто, није вриснула, онако да је неки крик испустила. Ја сам пустио ћерку доле и видео сам на телевизији своју слику. Значи пошто је била само моја слика и доле је писао Луковић Милорад Легија, ја у почетку нисам знао у ком контексту је то објављено. После тога су почела да се ређају слике свега оног што је изашло из тог саопштења МУП-а. Ја сам ту буквално био значи како да Вам кажем, не знам, сео сам и нисам једноставно могао да дођем себи. Значи милион ствари ми се вртело кроз главу, који је разлог, шта, како, која је игра у питању, где, због чега. Нисам знао шта да радим онда. Седео сам ту у кући једно два сата. Трчао сам на прозор, гледао сам, рачунао сам, реко, ево сад ће, значи долазе, хапшење. Значи малтретирање, не знам. Међутим, нико није долазио. Ја сам рекао супрузи значи ко год да зове телефоном, и да пита за мене, значи да каже да ја нисам ту. И негде предвече је дошла моја мајка, значи у кућу. Жена је била, оно што се каже, сва слуђена, збуњена. Ја нисам ту улазио са њом у неки дијалог, да јој објашњавам, зато што је старија жена и има болесно срце, значи рекао сам само да се смири, да то није све тако, да ћу ја морати највероватније да се склоним једно време. Да се не узбуђује, да се ту нађе Александри с обзиром да ми је супруга тада била у шестом месецу трудноће. Ја сам онда рачунао, значи ако кренем да изађем из куће, вероватно ако су издали потерницу, све то објавили у средствима јавног информисања, ја сам био веровао и

био сам убеђен значи да ми је кућа скроз опкољена и да сад или они чекају да ја изађем из куће и направим неки корак, или не знам шта чекају, па да ће да упадну у кућу. Ја сам позвао једног момка из обезбеђења. Нисам излазио из куће него сам онако позвао и рекао сам изађи напоље, погледај да ли се нешто чудно дешава око куће. Он је изашао, вратио се после 10, 15 минута, направио круг и рекао ми, шефе, ништа, све мирно као и ових дана. Мени је ту мало било нејасно јер су се нон стоп на телевизији вртеле слике и била су издавана она саопштења. Ништа. Ја сам рекао Александри, ништа ја ћу покушати да изађем из куће, ако ме случајно ухапсе негде уз пут, због свега овога, онда зови адвоката и обавести га о томе. И звао сам Шаре Ненада и рекао сам му одмах пали ауто, онако како смо задњи пут урадили. Понеси кључеве од оног стана и морам сада да се склоним на брзину јер видиш ово што се дешава. Он је дечко био буквално како да кажем, изгубљен. Он је рекао Кумиће, немојте да излазите тако, јер ако вас негде нађу самог, може да се деси ово и оно. Овде сте у кући најбезбеднији јер ови ако упадну очигледно, пошто је ово нека игра, значи неће моћи да нас ликвидирају зато што у кући има пуно деце и жена је ту у кући, комшије, ту смо ми из обезбеђења, значи неће моћи да ураде нешто па да после кажу, убијен при покушају бекства. Ја сам му рекао, ја не могу да дозволим да ми се полиција овде намеће на кућу. Александра је у шестом месецу трудноће, деца су ми болесна, значи не могу да дозволим себи циркус да се направи у овој кући. Ништа. Он је рекао, то је мој савет, а ви наредите па како буде. Ништа, ја сам рекао урадићемо овако како сам ти рекао. Сели смо на исти начин као што смо прошли пут одлазили у аутомобил и одвезли се до оног стана. Ја сам уз пут размишљао, пошто сам знао да је тај стан дао обезбеђењу на коришћење Душан Спасојевић још ранијих месеци, а пошто је Душан Спасојевић опет био у тој причи, ја сам знао значи да ту може да се деси да тај стан можда и није толико сигуран. Међутим, ја у том моменту сам размишљао, било коме да се појавим на врата и да кажем, слушај, да ли можеш да ме сакријеш или да ли могу да се склоним код тебе, довео бих сваког у једну врло непријатну ситуацију, а са друге стране једноставно нисам могао да одем кући код маме и да кажем, мама, сакри ме. Значи ипак сам ризиковао и рекао сам сам себи рекао, Милораде, ово је нека грешка, нека преноћи, сачекај један дан, два дана, мора нешто да се ту одвија, значи мора неко нешто да каже, мора да дође нека информација. Отишли смо у тај стан. Ја сам рекао Шаре Ненаду оно што сам се сетио, значи, нисам уопште размишљао у тим тренуцима о томе. Рекао сам Шарету одмах нађи начина како да контактираш Пелета и нека се одма јави у Јединицу, да се склања од Душана. Он ме је питао да ли ја можда знам неки контакт. Ја сам рекао не знам, реко, види са свим овим момцима из обезбеђења, ако се некоме јављао, ако је оставио неки број, значи да се јави и да се чује са њим и онда му реци да се склања у Јединицу. Он је рекао добро.

Он ме је питао шта за сутра. Ја сам рекао не знам шта за сутра, не знамо шта ће се ноћас дешавати. Рекао сам му пробај, значи пробај ујутро да дођеш овде код мене, чисто да би имали информацију шта се дешава. И ту смо се ми растали. Негде око, значи то је већ била ноћ, вече, мислим да је прошло било 9 сати, значи негде баш онако касније, можда неких 11 – 12 сати, неко је звонио на врата. Ја сам онако пришао, питао сам ко је. Чуо сам са друге стране да човек каже Пеле, Пеле. Ја сам отворио врата, он је ушао. Дечко је овако ушао и гледао, питао ме је Кумиће шта се дешава. Ја сам рекао не знам шта се дешава. Не могу сада да ти кажем још ништа не знам. Можда ћу сутра имати више информација али сада стварно не знам шта се дешава. Ја сам га питао где је Душан. Он ми је рекао да је он у једном стану и да је Душан питао, значи да га је Душан послао да ме пита шта да ради. Ја сам онако био изреволтиран, и рекао сам, шта да ради? Па реци му нека иде сад у шуму, шта да ради. Мени је Пеле онако рекао, баш тако да му кажем? Ја сам рекао, баш му тако реци. Ако је направљено срање онда му реци нека иде сада у шуму. Значи ја више нити могу да помажем нити хоћу да помажем, поготово што се цела та ситуација направила како се направила. Он је био ту, није знао шта да ради, како да се постави. Ја сам му рекао овако, слушај, значи пренећеш исто Душану да, ту сам се ја мало што се каже смирио, значи од те неке своје прве реакције и рекао сам му пренеси Душану да требамо да се видимо. Значи да морамо да се видимо, јер сам ја хтео, значи, да распетљам целу ту ситуацију јер све то што се дешавало, цео тај контекст значи где је убачено моје име, онда сви они ликови и појединци који су се ређали после мог имена и то било ми је само нелогично како је све то објављено и најављено тако, на тај начин само, чини ми се, пар сати после тога што се десило. Он ми је рекао, добро. Како ја да будем у вези, шта да радим? Ја сам му рекао, ти одради то, пренеси поруку. Рекао сам, не мораш више да долазиш овде, пренећеш поруку Ненаду Шарету или сам му рекао, ако хоћеш да то буде Вуле, чини ми се да је Пеле, да су он и Вуле имали ту неку малу колизију због тога што је Вуле њега био сменио на оно место шефа обезбеђења код Душана, па да је ту можда мало, чисто била та нека сујета у питању. Он је рекао да му више одговара Шаре, односно Шкене јер са Вулетом је рекао, да ли има неку размирицу или тако нешто. Ја сам му рекао у реду. Ја сам му рекао, сутра увече у 8,00 сати, значи немој да долазите овде да не би мени навукли потеру и полицију на врат, него сам рекао прво место које ми је пало, то је био «Мек Доналдс» код Фонтане. Он је рекао у реду. Сутра, односно та ноћ, како да кажем, била је непроспавана. Сутрадан, чини ми се да је ујутру између 8 и 10 сати се појавио Шкене, где сам га ја питао шта се горе дешава и како се дешава. Он ми је рекао да он то те ноћи, значи 12.-ог увече да је дошла била полиција. Да су извршили претрес куће. Значи објаснио ми је како су дошли и како су изгледали и како су се понашали. Рекао ми је да су били врло коректни.

Значи да нису правили никакве проблеме ни супрузи ни деци. Нити су њима правили проблеме. Рекао ми је да су њима односно тим момцима из обезбеђења из Јединице рекли да попакују све те неке своје ствари и све што је везано за службу, значи возила, наоружање, опрему и све остало и да иду да се јаве у своју базу у своју јединицу, јер они више ту немају шта да раде. Ја сам рекао, је ли било још нешто. Он ми је рекао, па не знам шта је било у току ноћи. Он је био морао са једним делом екипе да оде у Липовицу, значи у тај центар где су имали доста опреме и нису могли сви да се потрпају у возила и да је он после једно два, три сата, кад је почело то паковање и спремање, отишли су са једним делом екипе у Липовицу и да је то тамо истоварио и да је послао возила назад за овај други део екипе да се покупе и да се врате исто у Липовицу.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора од 30 минута.

Наставак главног претреса у 12,02 часова.

Настављамо са извођењем процесне радње саслушање првоокривљеног Милорада Улемека.

Констатује се да је приступио пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић.

Председник већа: Изволите наставите са излагањем Ваше одбране.

Окр. Милорад Улемек: Тога јутра 13. марта после тог разговора са шефом смене мог обезбеђења Шаре Ненадом, ја сам се информисао о стању у мојој кући, стању породице о томе шта се дешавало. Он ми је објаснио како је протекао тај претрес и шта се дешава са њима, припадницима обезбеђења, и он ми је ту тражио, имао је молећив поглед и рекао ми је само да га ја искључим из свега тога, да он више не може, да би он хтео да буде уз мене, али да због целе ове ситуације, замолио ме је једноставно да га ослободим дужности. Ја сам наравно имао потпуно разумевање због тога што ми је била јасна ситуација каква је била. Нисам хтео никога на силу да доводим у једну ситуацију, у једну

опасност која је могла да дође, с обзиром на све како се то дешавало и само сам га замолио пошто сам вече пре тога рекао Пејаковић Саши када буде пренео ову поруку за Душана коју имам за њега, објаснио сам му да сам рекао Пејаковић Саши да буде око 20 сати у «Мек Доналдсу» код Фонтане. Рекао сам му само ми то молим те уради због тога јер сада немам никаквог начина да поново ступим у контакт са Пејаковић Сашом, са Пелетом, само то уради, види каква је та порука и реци Пејаковић Саши после, када ти буде рекао шта је Душан одговорио, да се одмах врати у Јединицу. Он је рекао добро. Ту смо још једном појаснили место и време и ја сам му рекао па добро, пошто сад може да се деси да се из твог тог неког страха и свега тога не долазиш више овде, замолио сам га да пренесе поруку Вулету Вукашиновићу да он, ако жели, пошто сам већ видео да се он, Шкене поколебао, ако жели, опет кажем нисам хтео у тој ситуацији никога да терам да се излаже ризику и опасности, значи само да дође код мене и да ми пренесе, вечерас када падне мрак, да ми пренесе евентуалну поруку дешавања у кући. Он је рекао у реду. Увече, мислим да је то чим се смркло, раније је падао мрак, сад сатницу не могу тачно да прецизирам, али одмах, непосредно пошто је пао мрак, значи Шаре Ненаду сам рекао да када долази, рекао сам му Вуле зна како да звони на врата да се ја не би штрецао, него да знам да је то сигурно. Позвонио је одређеним знаком онако како смо се договорили, ушао је и онако забринут, блед и рекао ми је кумић имам једну поруку за вас од ваше супруге. Ја сам рекао дај, и узео сам ту поруку, и онако како сам већ био, како се каже на ивици нерава јер сам ту био затворен у том стану нисам имао контакт ни са ким, нисам знао шта се дешава. Право да Вам кажем очекивао сам сваког момента да полиција упадне у тај стан, пошто сам схватио из средстава јавног информисања, преко телевизије коју сам гледао, да је у граду и у целој земљи општа потеря за нама и да је уведено ванредно стање. С обзиром да сам знао шта значи увођење ванредног стања, значи знао сам да какве све акције могу да се предузму, ја сам питао Вуле, јел још важи она твоја понуда за бабу у Војводини. Он ми је рекао кумић важи, али сада у оваквој ситуацији немамо шансе да стигнемо до тог села, јер ми је рекао, ја сам једва дошао догде иако сам показао службену, комплетно су ми претресли кола, и рекао ми је да су мостови потпуно блокирани. Ја сам ту рекао добро, ништа шта је ту је. Распитивао сам се од њега каква је ситуација горе око куће. Он ми је исто објаснио да вече пре тога 12. увече, да чим је дошла полиција, односно направила претрес куће да су одмах добили сви налог из обезбеђења да се јаве односно да дођу ту на лице места у кући, значи сви они људи који су били у том тиму обезбеђења. Да је он стигао после неких сат, сат ипо пошто је био у Новом Саду или не знам где ми је рекао да је био и да је тамо затекао значи препричао ми је стање које ме је већ известио Шаре Ненад и онда ми је објаснио исто како су они добили налог од тих инспектора да се

повуку у Липовицу итд. Ја сам онда рекао, ја живим у кућама које су окружене са зидом, значи заштићене зидом. Питао сам га да ли се полиција налази унутра у самој кући или су около куће. Он је рекао да тог дана, значи те ноћи када је завршен претрес, да су они напустили унутрашњост куће и унутрашњост дворишта и да су се скроз распоредили око куће. Објаснио ми је тачно како су се ти џипови од жандармерије поставили и како изгледају ти људи под пуном ратном опремом са маскама. Ја сам му рекао добро, ја не знам шта ћу да радим, врати се назад код Александре. Онда сам се сетио да ми је послао ту поруку и рекао сам му да сачека да прочитам поруку можда има неко питање па да одмах напишем одговор. Ја сам отворио поруку. У поруци је дословно писало «Овде нешто није у реду. Води рачуна. Спрема ти се ликвидација». Доле овог пута су била потписана два имена. Ја знам да сад сви овде очекују и желе и вероватно ћете Ви инсистирати да ја кажем која су то имена, али ја не желим да изговарам та имена због тога што гледано са ове тачке гледишта и све како се после одвијало, значи гледано како се одвијала цела чувена акција везано за Душана и Кума односно Спасојевића, Луковића, сигуран сам да су ми ти људи, том поруком спасили живот, и могу слободно да кажем на тај начин ризиковали и своје каријере, можда чак и своје животе, с обзиром да се ради о високим функционерима Министарства унутрашњих послова. Када сам то прочитао, право да Вам кажем, не могу да кажем да сам мало живнуо али ми је то дало, повратило ме из оног мог неког бедака и оног стања у коме сам се налазио јер сам видео, можда сам ја видео да ту није баш све тако као што сам ја упијао са телевизије и некако добио сам мало елана. Ја сам рекао Вулету да с обзиром да су они добили таква наређења каква су добили значи да они одраде, да поступе онако како је наређено. Рекли су ми да уколико се испред моје куће налази неки официр жандармерије, значи само да га замоли да ли може бар један од тих момака да остане у кући због тога што ми је жена била у шестом месецу трудноће, и ја сам рачунао да због целе те ситуације остала је буквално сама са троје деце. Била је у другом стању, само сам га замолио да неко ту остане уколико треба, не знам, нешто се деси неком детету, позли, пошто сам знао да су ми деца болесна, значи чисто као возач да она не би возила. Он је рекао нема проблема. Рекао ми је да је познао и поред маске једног официра и да ће он њега лично да замоли и да ће то бити одрађено и да ја ништа не бринем. Он је онда отишао а ја сам остао сам у том стану. Право да Вам кажем нисам знао ни како да поступим, знао сам да сваког тренутка може да се деси да полиција упадне у тај стан, јер сам знао да је тај стан изнајмљен и знао сам од прилике како служба функционише да чим је једно такво стање дигнуто на тај ниво, да ће одмах полиција и служба кренути да прегледавају те агенције за издавање станова или уопште да направе један увид у све издате станове у Београду и да врло лако може да се деси да

Размишљао сам, размишљао сам, погледао напољу, видео сам да је падао снег. Значи те вечери је баш падао снег, било је хладно. Ја сам онда размишљао које су ми опције. Знао сам да нисам могао ни са ким да комуницирам. Претпостављао сам да су сви телефони људи који су на неки начин били назначени на мом кућном телефону и који су звали често на које би ја на неки начин могао да се ослоним и поуздам, вероватно били прислушкивани. Ја сам онда у том тренутку донео можда, сад са те тачке гледишта сигурно је то тада тако изгледало, али најризицијну, најлуђу, можда најбезобразнију одлуку, рекао сам да је најбоље да се вратим кући. Зашто сам донео ту одлуку. Донео сам ту одлуку из више разлога. Прво знао сам да ако сам добио ову поруку која није била наивна, с обзиром да сам знао од кога сам добио, знао сам да једино ако успем да уђем у кућу, то је једино место где ћу бити сигуран јер сам знао прво да је претрес, тај неки први прошао, знао сам да полицији не пада на памет да ћу се ја одлучити на један такав корак и да ћу се вратити кући, опет сам знао пошто је претрес прошао мало је вероватно да ће сада опет упадати, мада је постојала та могућност што се касније и десило после неколико дана да сам замало био и ухваћен. Трећи разлог је био зато што сам знао да ћу ако успем да уђем у кућу ту имати најверодостојније и најбрже информације о свему што се дешава, јер сам знао да ће моја супруга бити стално сигурно у контакту и са адвокатима и са пријатељима и да ће вероватно доста тих информација долазити код ње а знао сам и ако успем да нађем неко скровиште, знао сам да би опет био ускраћен у свим тим информацијама, због тога што вероватно, прво супруга ми је била трудна, значи није могла да се креће баш онако као да је била у нормалном стању, а друго знао сам да ће имати прилепљену пратњу 24 сата, што се касније испоставило тачно. Када сам све то израчунао, видео сам да је то тада јесте најризицијне, најлуђе решење али сам опет рачунао и повео сам се са оном, што каже старом ратничком пословицом, а то је што си ближи непријатељу то те непријатељ мање види. Пошто сам од прилике почео да размишљам како могу да се пребацим до куће јер сам ја становао у Кошутњаку, а стан је био на Новом Београду, знао сам да је Сава највећа препрека јер сам већ добио обавештење да су сви мостови блокирани и са једне и са друге стране, значи да се буквално претресају сви аутобуси. Само сам размишљао о томе како да пређем ту Саву. Пошто је био падао снег ја сам из тог стана пре него што сам кренуо, мислим да је било већ негде око десет, пола једанаест увече, узео сам два бела чаршава. то сам спаковао под јакну, ставио сам неку капу, чини ми се да је била нека француска беретка, а имао сам један пар женских наочара са великом диоптријом. Тако сам се некако маскирао делимично. Узео сам једну кесу за ђубре, једну дршку од метле и кренуо сам са Новог Београда према Сави. Тада још нисам знао како ћу и на који начин да пређем Саву јер сам рекао ако треба да се плива, пливаћу. Негде око Сава Центра

имао сам незгодан сусрет са патролом полиције али пошто сам ја глумио човека који претуром по контејнерима, када су они наишли ја сам се једноставно окренуо према контејнеру, завукао сам се до пола унутра и правио се. Они су само прошли поред мене. Ја сам дошао до Саве, видео сам да како сам био обучен, знао сам да немам шансе да по тој хладноћи пошто је падао снег, препливам Саву и да после наставим нормално да функционишем. Онда сам тако гледао околу и на памет ми је пала једна ствар а то је да вероватно да су сви ови проходни мостови под контролом па ми је пало на памет да је можда овај стари железнички мост није био под неком присмотром поготово што је било јако хладно и што је падао снег и нисам сада рачунао да неки полицајац тамо стоји на другој страни моста и да чека када ћу да наиђем ја. Одлучио сам да ризикујем. Дошао сам до старог железничког моста, буквално сам онако претрчао преко њега. Стварно никога није било на мосту. Спустио сам се са друге стране. Прешао сам цео онај пут уз Саву, уз кеј, дошао негде у висини хиподрома и онда сам само знао да морам да се докопам шуме у Кошутњаку. Рекао сам Милораде ако уђеш у шуму пет жандармерија не може да те ухвати. Ту сам знао пошто је пруга пролазила поред сајма. Прешао сам пругом тамо негде скоро до рампе код хиподрома, ту се искључио, прошао кроз цео Кошутњак. Међутим ту сам већ био у цајтноту са временом јер је већ било негде око 3 сата после поноћи. Онда ми је остало још оно главно што се каже, како и на који начин да уђем у кућу јер сам знао да на капију не могу, да прескочим, нисам могао да дођем на капију и да кажем добро веће, ја дошао него сам знао да на неки начин морам да нађем неки модус да би прескочио зид па сам управо због тога наменски понео ове беле чаршафе и пошто је био снег, баш онако падала вејавица рачунао сам на то да и ови људи што стоје испред куће неће целу ноћ по тој хладноћи стајати него да ће вероватно пажња бити, да ће бити мање на опрезу. Пошто се моја кућа граничи односно тај ред кућа се граничи директно са том шумом Кошутњачког парка, пресеца само један пут раздваја део шуме и оног дела где се налази моја кућа а иза куће је један велики депо на којима се одлаже шут значи долазе камиони и одлажу шут и има једна велика рупа у којој предузеће Станком има бетоњерку шљункару. Значи ја сам пришао, изашао сам из те шуме, претрчао сам пут, прошао сам кроз ту удолину, пре тога сам од чаршафа направио беле навлаке на себе. Знао сам да на неких 50 до 100 метара не може нико да ме види јер је видљивост била страшно слаба јер је снег падао и дошао сам на једно 30, 40 метара до зида. Ту сам видео, баш онако како ми је Вуле објаснио да су ти ципови са жандармеријом били постављени, како је зид био правоугаоног облика, били су дијагонално постављени и видео сам да само по један човек стоји ту и шета око ципа и са друге стране исто тако је било. Ја сам онда остао ту да посматрам како ће се они понашати. Легао сам у снег пошто сам био скроз покривен белим чаршафима. Знао сам да је зид

бео, земља је бела, падао је снег, ја сам био обучен у бело, знао сам да ћу несметано моћи да пређем, приђем до зида само сам се бојао да приликом приласка зиду да ме неко не уочи. Међутим када сам већ дошао дотле назад нигде нисам могао да се вратим, одлучио сам да сачекам још мало ту негде до неких јутарњих сати до пола пет, пет када сам рачунао да ће позорност и будност ових момака хтели они то, нехтели с обзиром да је падао снег и да је било хладно, да ће бити на једном одређеном нивоу и да вребао сам моменат када могу да се залетим јер сам буквално пришао на неких 10 метара са те задње стране зида и лажао сам у снегу и посматрао шта се дешава. Негде око 5 сати сам уочио, чини ми се да је тачно било пет сати јер је била та смена. Значи ови момци који су били напољу кренули су ка циповима а у том моменту су изашли ови момци из ципова. Када су се отворила врата од тих ципова чула се онако музика и брујање мотора ја сам искористио тај моменат и залетео сам се, прескочио сам зид и ушао сам код себе у двориште. Пошто сам знао да је био претрес и знао сам да не могу директно сад утрчим у кућу јер сам се плашио могућности да је полиција поставила неке прислушне уређаје евентуално да би се моји укућани у некој причи излетели о томе о неком сазнању о мени, што је нормално, све полиције тако раде, није то ништа спектакуларно али сам рачунао на такву могућност и хтео сам да уђем у ту једну просторију која је била преграђена од гараже и једног локала у првобитном стању како је грађена кућа па је у доњем делу куће била гаража и локал који нисмо користили и ми смо преуредили за просторије обезбеђења које је ту боравило. Међутим та врата су била закључана и ја сам се ту буквално нашао у ребусу. Сада сам био унутра, нисам могао да изађем напоље, нисам могао да куцам да ме пусте у кућу и онда сам знао да у дворишту, испред саме куће испред тог једног другог излаза постоји шахт где је била, где се налазио водомер, мерило за воду. Ја сам ушао у тај шахт. Ту су ме највише бринули трагови јер је снег био нападао. Нисам могао да долетим до шахта него сам морао да дођем. Оставио сам те трагове али сам рачунао да ће ујутру већ неко дете и моја супруга изаћи из куће и да ћу успети да ступим у контакт са њима. Увукао сам се у тај шахт, сео сам доле. Негде око пола девет изашао је мој син Лука пошто је био обрадован пошто је толико снега нападало и кренуо је да се грудва сам са собом и ја сам онако мало дигао поклопац и звао сам га Лука, Лука, када је видео, дете се било скроз изгубило ја сам само показао да ћути и да зове маму и да каже мами да изађе напоље да се игра са њим. Моја супруга је изашла за једно петнаест минута. Ја сам јој само показао да је све у реду, да сам ту и само сам је замолио да ако може да ми убаци два ћибета пошто сам се био смрзео те ноћи и да откључа ова врата где је боравило обезбеђење и рекао сам јој да ћу ја када буде било пало веће прећи тамо и да ми само преко Луке, макар једном дневно пошаље један сендвич и да она уопште не прилази том делу јер нисам знао да ли

постоји можда могућност да ујутру када се раздани и када се време пролепша рачунао сам на то да је служба можда у неком од околних станова поставила неко осматрачко место, нормално, па сам се бојао да та њена комуникација између тих улаза не буде сумњива. Ушао сам. Те вечери када се смрачило ја сам се извукао из тог шахта, ушао сам у просторију где је боравило обезбеђење. Знао сам да у тој просторији када је рађена, на том месту где је била гаража исто је постојао један шахт који, не знам да ли је био од канализације или исто од водоводних цеви, знао да је био добро замаскиран јер када се у тој просторији радио паркет, мајстори који су радили паркет су склонили онај метални поклопац, направили су поклопац идентичан са паркетом. Ја сам евентуално рачунао ако и дође до неке друге рације и преметачине да то евентуално може да ми буде што се каже за прву руку, у принципу ако прође, прође, место где могу да се склоним али сам више рачунао то да ту у кући не могу да будем ликвидиран јер ту полиција не би могла да нађе модус да каже да сам ја пружао неки отпор или да сам убијен при бекству или да су ме убили на зиду када сам прескакао зато што је у кући било стално доста сведока. То је функционисало наредна два, три дана. Мени је мој син редовно доносио у кеси храну, остављао на тај прозор који сам ја оставио отворен и редовно ми је доносио писане поруке од моје супруге. Негде трећег дана или четвртог дана, не могу сад тачно да се сетим од мог доласка, односно уласка у кућу опет је била банула полиција. Ја сам чуо да је нека гунгула напољу. Лука је онако изашао око куће и као почео да се игра и само ми је рекао онако «полиција». Ја у том моменту нисам знао шта да радим јел сам знао да ако су упали тако нагло без обзира да ли ја ушао у тај шахт. Значи тај шахт нико није могао одозго да маскира пошто је преко тог шахта био кревет а ја сам. Ако би се затворио нисам могао сам да навучем тај кревет а знао сам да има један простор између тих просторија. Био је један мали ходник и у том ходнику била су овако два ормара која су буквално затварала тај ходник и знао сам да има једно можда 40цм простора између тих ормара. Пошто нисам имао боље решење ја сам извукао тај један ормар, увукао се унутра навукао га назад и стајао сам ту и чекао сам. Нико се није појављивао. Сигурно сам ту био једно два сата стајао и чекао, нико се није појављивао и у једном моменту сам чуо да се врата откључавају и чуо сам гласове. Пошто је то била просторија како да кажем, не у подруму али у приземљу али је некако тако конструисана, слабо је то неко дневно осветљење било унутра а први дан, прво то вече када сам ја ушао унутра ја сам одмах искључио главни прекидач за струју и чуо сам да ова жена која је поред свега остала да помаже мојој супрузи око деце, она је радила код нас, покушала да упали светло и некеме рекла, не знам шта је, нема струје. Онда су ови момци, полицајци који су били рекли су бако нема проблема, пошто је она била старија жена, имамо ми батеријску лампу. Они су онако само

ушли, прошли кроз те две просторије, нису ништа посебно прегледали само су лампом уперили по ћошковима где би евентуално могли да виде некога и овај један је рекао овом другом пошто су била двојица, два гласа сам чуо, овде нема никога, идемо известити да је преглед урађен. Они су се повукли, закључали су. Вероватно је ова жена закључала врата и ја сам се тако овај пут провукао, значи да ме не нађу. После тога пошто је стално била тензија, супруга је после једно два дана, после тога претреса, значи дошла до мене, искористила прилику и зачи објаснила ми је све шта се дешавало, како се дешавало, како су поступали, како су се понашали, шта су од ње тражили, шта су питали. Значи, углавном њену конверзацију са тим људима из полиције. Ја сам знао значи да може да се деси, с обзиром да је било ванредно стање, да ако било шта сумњају да могу да упадају у кућу. Значи није вредело да кажем ако немају налог да не улазе, они су једноставно могли да улазе кад ког су хтели. Ја сам рекао својој супрузи да због саме предострожности не долази више код мене него да и даље по Луки, значи, шаље тај пакет хране јер ми је то било најважније и да сад у овом тренутку ништа није другачије битно и да се само то већ накако заврши, среди. Тако је на томе и остало, с тим што у наредних 10 дана после овог другог упада десио се један инцидент где је човек који је овако црн, имао је браду од неколико дана, можда 7 дана, ушао да расчисти снег и да среди цело то двориште пошто је он то одржавао двориште све те три куће и ја сам чуо одједном да је настала нека пометња, да је настала паника. И сад пошто је тај један прозор био онако уз тај, не баш уз зид, али гледано зид, чуо сам значи овог момка, предпоставио сам да је то један од ових жандара како панично виче на моторолу «дошао је неки човек са брадом, не знам, нисам сигуран, пошаљите појачање» и тако даље. Ја сам рекао «Ето сад, прошло је све, сад ће да ме ухвате због баштована». Ту сам сачекао да видим шта ће да се дешава. Стварно било је одједном са свих страна је излетела полиција. Ја сам се буквално опет сакрио иза тог ормана, јер сам предпостављао да је овај наводно који је позвао, да ће да га питају «Кога си видео», он ће да каже «Овог», испитаће тог човека и видеће да то нема никакве везе са мном и да ће отићи. Међутим, они поред тога што су питали тог човека, то ми је касније супруга рекла, они су претресли буквално све куће од комшија и како нису ништа нашли, у ову просторију нису улазили, већ они су се повукли. Касније ми је супруга написала поруку и послала по сину, значи да ми је опет тачно објаснила шта и како је било. Заборавио сам само да кажем, у тих првих неколико дана, та прва три – четири дана, пошто је у тој доле просторији био постављен телевизор које је обезбеђење раније гледало, значи ја сам онако по дану смањеним тоном одприлике гледао шта и како се дешава и написао сам једну кратку поруку мојим припадницима из једнице и рекао сам својој супрузи ако може да нађе начин да пошаље ту поруку где сам ја рекао да сам ја добро, значи да не могу да им кажем где се

налазим, да они воде рачуна пошто ту, значи у целој овој причи нису баш најјасније све ствари, да је врло могуће да ће се десити да они буду расформирани да ми је некако сва цела та прича ишла у том правцу. Већ тада се видело да ће неке ствари бити сваљене на јединицу, јер сам рачунао чим су мене ставили у том контексту као тог неког лика број 1, па су онда после набројали све ове људе на потерници. Ја сам знао да ће јединица бити одмах на удару. То је била једна кратка порука која је била послата официрима из моје јединице. Касније је тај мој боравак у кући, како то већ иде, значи после једно 10 до 15 дана, онако мало постала опуштенија атмосфера и ја сам само, значи упућивао супругу да по сваку цену издржимо овакав однос у оваквом стању док се не укине ванредно стање јер сам онда рачунао кад се укине ванредно стање, значи бар тај неки део односа, права и свега тога, контактирања ће бити ублажен јер је очито било да у том ванредном стању нико није имао никаква права и да је полиција радила оно што је мислила да треба да ради. И ту сам био у праву, значи, ванредно стање је било укинато после неких 40 дана и ту се одмах осетило једно, како да кажем, пад тог неког олакшања, јер се аутоматски, ови момци који су чували, који су били на стражи око куће, мислим да им је био смањен број, скинули су маске које су до тада држали сво време на лицима и то је био један показатељ, значи да се то неко стање доводи у ред. И ту је мало атмосфера била опуштенија, значи ја сам ту, како да кажем, усталио контакт са супругом и већ је почело да буде лепо време тако да је она имала логично разлога да се више креће око куће и по дворишту. Ја сам јој рекао, пошто смо издржали тих 40 дана, пошто се ништа није десило, пошто ми је она рекла да више никаквих контаката са полицијом није било, значи да је нико није звао, да нико није долазио, чак ни појединачно, видели смо да није било никакве рације, односно преметачине. Значи, ја сам рачунао на то да њима све пада на памет осим тога да ја могу да се налазим у својој кући. После неких 10 дана по укидању ванредног стања, значи ситуација се још више, како да кажем, смирила, значи били су повучени ови момци који су ту били у униформама, под ратном опремом, маскирним униформама и били су послати момци у цивилу. Ја сам рекао Александри, пошто је таква ситуација, како да кажем, мекша, ја сам рекао мораш максимално да се опустиш, немој да се затежеш са њима, пошто ми је она одприлике рекла какав је однос био, значи ко год да је долазио, значи од пријатеља, познаника, они су га одмах стартовали, легитимисали, записивали податке. Неки су то људи схватили да нормално раде свој посао, али било је неких људи који су се бунили, који су се онако расправљали са њима. Онда сам ја поводом тога објаснио Александри да ти момци који стоје напољу, значи не улази у нике врбалне конфликте него оно смешак и кез на лице и момци све у реду, кафа, пиће, иће, јер сам хтео максимално да их опустим да они не би ни на који начин посумњали или да би на било који начин правили ту

неку затегнуту ситуацију и атмосферу између њих и укућана који се налази у овој кући, јер сам онда у том моменту схватио иако је већ други месец био у току и ако сам ја ту боравио непримећен, ако нико до тада, значи ако нисам био пронађен ја сам знао, ту сам се већ надао и предпостављао да је оно најтеже прегурано и прогурано. Тада у то време су већ почеле да се појављују приче научне фантастике и мени је жао што овим својим тврдњама ћу морати да разочарам све оне чувене полицијске експерте, аналитичаре, оперативце који су бомбардовали нашу јавност да су ме виђали од Сингапура, Тајланда, Осама Бин Ладена, и сада да не набрајам све. Није ми намера да се спрдам ни са ким него само морам да нагласим на све оно што се дешавало у јавности и на све оно што је тадашња јавност у тадашње време, све оне информације којима је тадашња јавност била бомбардована, и све оне начине на које су људи из бивше власти вероватно бесни што нису могли да ме се докопају и да заврше свој пик до краја, значи намерно су пласирали те информације јер сви добро знамо, заиста не желим овде да коментаришем изводе из медија и медијских средстава, али хтели ми то или не, господине председавајући све те приче су на неки начин утицале и створиле једно мишљење јавности о томе како је све то изгледало, ко сам ја, за кога све радим, значи за које службе, тако да сам ја у једном моменту онако шалећи се са супругом рекао «Па добро Александра јел сам ја овде или нисам, мораш да ми објасниш ко сам ја» пошто ја стварно више нисам знао ко сам. Да ли сам агент ове службе, оне службе, да ли се налазим на Тајланду, на концерту Аце Лукаса, у Бугарској, или не знам ни ја, ни мени самом није било јасно, али добро знају они који су то радили зашто су радили и како су радили и то само нека иде њима на част и на њихову професионалност. Када сам већ ...

Председник већа: Пошто видим да теже говорите, можемо да направимо прекид претреса ако вам је то неопходно.

Опт. Милорад Улемек: Ево ако дозволите господине председавајући, немам још дуго па да завршим ово до дана предаје, па Ви онда...

Председник већа: Добро, наставите.

Опт. Милорад Улемек: Значи, ја сам седео ту у кући, ћутао, трпео све оно што се причало, нисам хтео никоме да се јављам, нисам хтео да дајем никаква саопштења нити за медије, једноставно сам рекао «Милораде ћути ту, доћи ће време када све ово ће моћи вероватно да распетља и држи се оне «стрпљен – спасен»». Видим да сам сад са ове тачке гледишта, значи сад из ове позиције, био потпуно у праву и када је дошао тај неки 2. мај ја сам једноставно сам одлучио, нисам о томе

консултовао ни своју супругу ни свога адвоката нити сам са њим био у контакту сво ово време, него је само супруга тражила од њега податке, мишљења под изговором да њу занима шта се дешава, како све ово тече везано за то и после тога мени то преносила. Право да вам кажем своју одлуку да се предам сам донео из више разлога и то сам одлучио, значи знам, да су ми приписивали да је то урађено намерно у склопу председничких избора, да сам ја играч од овог , играч од оног, али ја Вам одговорно значи тврдим да сам своју одлуку донео само због тога да би се сазнала истина,ако ми овде уопште можемо да дођемо до истине, с обзиром да ових 14 месеци колико сам провео у својој кући и при свим овим информацијама које сам добио, цела ова прича бојим се да ће завршити као нека шарена лажа за народне масе, где ми овде, односно моји бивши саборци и ја треба да послужимо некоме као колатерална штета. Оног дана када сам се предао, значи једноставно ја сам изашао испред своје куће, нисам имао пратњу о којој се прича, имао сам дужу косу, изашао сам напоље, значи испред капије су стајали ови момци из жандармерије који су обезбеђивали кућу и који су били пратња моје супруге и лепо сам се представио. Рекао сам ко сам шта сам, они су били онако збуњени. Нису знали како да реагују, значи ја сам показао руке да нисам наоружан и замолио сам их да позову свог предпостављеног. Овај један од момака, значи предпостављам да је он био вођа целе те екипе и онако дао знак осталима да се мало размакну, баш му није било јасно, али с обзиром да сам био у мајици кратких рукава, значи они су видели да сам то ја, али значи то је за њих био шок. Они су се распоредили, одмакли су се једно 20 метара од мене, распоредили се у један полукруг да ме држе на оку и овај један од њих је извадио мобилни телефон и позвао предпостављеног и рекао му шта се дешава. Ја сам пришао и рекао сам немам никаквих намера, зовем се тако и тако, хоћу да се предам. Они су само рекли «Нема проблема, сад ће да дође наш вођа, шеф, вођа смене» како су рекли «Па се Ви са њим договорите». Рекао сам «Нема проблема». Ја сам се наслонио на њихово возило. После једно 20 минута дошао је тај момак кога ја познајем још од раније са Косова, значи момак се зове Влада, знам да је раније био заменик пок. Бошка Бухе, и он ме човек питао онако «Јеси ли то ти», рекао сам «ја сам», «шта», реко «ништа, ту сам, ствите ме у возило и одведите у полицију». Он је у том моменту преко свог мобилног телефона позвао генерала Гурија и овај човек није могао да верује, значи «дај ми га на везу». Ја сам се јавио, чисто проговорили две три речи и он је свхатио да сам то ја и рекао ништа «Јел хоћеш да пошаљем екипу код тебе ту или ћеш да седнеш са Владом у кола да те одведе у полицију». Ја сам рекао да могу да седнем са Владом у кола и да одем у полицију. Тако смо били и урадили. У том моменту пошто нико није знао за моју одлуку, значи и моја супруга и мој брат који је тада био у кући, истрчали су напоље и почели да ме моле да то не радим, да ово, да оно. Били су и они

једноставно збуњени. ја сам њима рекао да је то само моја одлука и да ја имам намеру да урадим то што сам урадио. Тај момак Влада, значи сели смо у његов аутомобил, он ме је одвео у МУП, значи када сам ушао тамо у Министарство, пошто се то чуло преко везе, пошто су то они већ јавили шта и како, значи сви су били збуњени. Одвео ме је горе на трећи спрат код садашњег начелника ресора јавне безбедности, Милошевић. Он је човек само ми рекао «Ви сте», ја сам рекао «Ја сам тај и тај», питао ме је шта имам код себе од ствари, овај Влада је рекао да сам претресен. Он је рекао да министар није ту, да је њему јављено, да се налази на Копаонику или Златибору и замолио ме да седнем у ту једну просторију на спрату и да зачекам и оно ја сам рекао стварно нема потребе да ме везујете и сад да ме држите под неком стражом, сам сам дошао, немам никакве намере, само желим да се предам. Он је рекао «У реду». Ја сам седео у тој просторији, врата су била отворена, значи ту су стајала два три момка из обезбеђења, загледали, шетали се испред. После једно два – два и по сата појавио се министар Јочић. Видео сам да је прошао ходником, ушао је вероватно код начелника Ресора јавне безбедности, био је једно 15 минута и дошао на врата те просторије где сам ја седео. Ја сам устао, рекао је «добро вече», ја сам рекао «добро вече», «ви сте», ја сам рекао ја сам тај и тај, он је рекао «добро, јел с Вама рађена нека процедура», ја сам рекао ништа са мном није рађено седим овде малте не три сата и чекам сад даљу процедуру. Он ми је рекао «добро, сачекајте још ту». Он је онда отишао и поново су ме звали, увели су ме у кабинет – канцеларију начелника Јавног ресора. Он ме је питао јел ми нешто треба пошто ћу ја да будем транспортован за ЦЗ, само пошто је била недеља чекали су се процедурални папири, онда нису могли да нађу истражног судију, кога су већ тражили. Ја сам само замолио, значи пошто сам онако имао мало дужу косу јер ме је супруга сама шишала маказама, тако да ми баш фризура није била уреднија, само сам их замолио ако већ може да ме обезбеде да дође неко са машиницом да ме ошиша да ме не воде овако, он је рекао нема проблема, довели су госпођу са машиницом и она ме је ошишала. Притом је опет дошао министар и рекао ми је да је процедура завршена да ли ја имам нешто да кажем, да изјавим, да их нешто питам, ја сам само рекао: Што се мене тиче немам никаквих питања, само бих , значи, замолио да због свега оног и оног начина како сам ја био представљен у јавности, те урадио ово, те урадио оно, те видим да су ми овде стављена дела од Патриса Лумумбе па на овамо, значи због свега тога, због тога како је то у јавности презентирано, а пошто се ја сада налазим овде где се налазим, само сам тражио заштиту за своју породицу , значи, да неко у сред, свих тих осећања и свих тих дешавања која су могла да се десе и која су се десила током моје предаје, значи, не дођу на неку сулуду идеју па ураде нешто што не би требало да ураде. Тако да то је то.

Председник већа доноси :

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 13 ЧАСОВА И 30 МИНУТА.

Констатује се да је у 12 часова и 7 минута приступио бранилац окр. Саше Пејаковића адв.Крсто Бобот.

Настављамо са извођењем процесне радње саслушања првоокривљеног Милорада Улемекa постављањем питања од стране председника већа. Нека приступи окр. Милорад Улемек.

Председник већа: У Вашој одбрани сте навели да је пок. Душан Спасојевић из "сиве зоне". Реците нам да ли се поред трговине наркотицима бавио вршењем других кривичних дела?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, немам како да кажем конкретна сазнања да се Душан Спасојевић бавио извршавањем неких конкретних кривичних дела, мада је опште онако познато било да је он био како се то каже из тог миљеа из те "сиве зоне" криминалне зоне, тако да то не знам..

Председник већа: Реците нам да ли је пок. Душан Спасојевић имао пре него што сте изнели у вашој одбрани контакте са Ресором државне безбедности?

Окр. Милорад Улемек: Мислите, у ком периоду?

Председник већа: У периоду пре 2001.године када сте рекли да је пок. Душан Спасојевић заједно са пок. Милетом Луковићем зв."Кум" био на обуци у Институту за безбедност.

Окр. Милорад Улемек: Колико ја знам пре тога није имао никакавих контаката са службом Државне безбедности односно Ресором државне безбедности.

Председник већа: Реците нам пошто сте Ви били комадант Јединице за специјалне операције која је била под управом Ресора државне безбедности, да ли сте пре тога било када примили у Институту за безбедност пок. Душана Спасојевића?

Окр. Милорад Улемек: Пре 2000-ите године?

Председник већа: Да.

Окр. Милорад Улемек: Не, никад.

Председник већа: Реците нам да ли је пок. Душам Спасојевић имао групу криминалну или назовите како год хоћете људе над којима је он вршио контролу?

Окр. Милорад Улемек: Да ли је Душан Спасојевић имао криминалну групу ја не могу то да тврдим, мада сад по овим сазнањима то очигледно испада тако, али у оном моменту када сам се ја виђао са пок. Душаном Спасојевићем ја ни на један начин нисам приметио да они изгледају као нека криминална група. Због чега сви ти момци, значи који су долазили у додир са мном, који су долазили у здање Шилерове улице, значи ничим нису показивали да се баве било каквим криминалним радњама. Њихово понашање ја могу да опишем као коректно и васпитано због тога што у оним тренуцима када сам се ја налазио у Шилеровој улици, када год би срео неког од њих, значи увек су се јављали, они су мени одговорили "добар дан", "поштовање". Ја сам одговарао са "здрavo". Кад год бих ја сео у тај кафић који је био у склопу Шилерове они би завршили своје пиће. Значи било ко од тих људи који су углавном у то време били око Душана, значи завршавали своје пиће и излазили би напоље ван тог кафића. Значи ја ни на један начин нисам увидео или како да кажем приметио да се они понашају некако бахато на неки криминалан начин да не знам како се то каже у жаргону "да таласају" да не знам ни ја шта. Значи оно што сам ја могао да приметим да су увек били фино васпитани, уредно обучени, чак нисам приметио да нико од њих вози нека бесна кола како се каже. Него су углавном возили неке аутомобиле не знам типа "Пежо", "Голф", "Уно" итд. Значи никада ја нисам приметио да они показују било какав стил понашања као што можемо можда да закључимо по нечијем понашању да је он криминалац. разумете шта хоћу да кажем да је неко бахат, да прича онако. Знате кад комуницирате с неким можете

да осетите да ли је он из тог класичног уличног мишљења или се понаша на један нормалан начин. Друга ствар колико сам ја схватио, колико сам имао информација већина њих су били ожењени, имали су породице. Значи никада нисам могао из њиховог понашања, значи у оним моментима када су они били у било каквом контакту и мојој околини да приметим да се они понашају као неки криминалци.

Председник већа: Кога сте знали из окружења пок. Душана Спасојевића од лица која се наводе у оптужници као окривљени?

Окр. Милорад Улемек: Познавао сам пок. Душана Спасојевића, Милета Луковића, познавао сам браћу Симовић, познавао сам овог момка малог Душана Крсмановића. Познавао сам Милана Јуришића, њега сам упознао још и раније зато што је он био, односно док је моја супруга живела у Земуну, био је како да кажем комшија, живео је две куће даље од ње. Она је имала неки проблем са неким аутомобилом, јер су они наводно то хтели да јој обију, украду па сам ја онда интервенисао тако да њега познајем. Мислим познајем га, знам га из тог неког ранијег периода. Овог малог Багзија сам кажем први пут упознао ту негде у периоду око 5. октобра јер је он ту, како да кажем кад су се одржавали сви ови састанци 5-ог, 6-ог, 7-ог и тако даље. Увек је ту био Љубиша Буха. Значи на неки начин је облетао ту око њега. Касније сам га видео, значи после овога покушаја убистава Љубише Бухе, значи виђао сам га чешће у друштву пок. Душана Спасојевића. Значи углавном сам, како да Вам кажем познавао већину тих људи који су долазили у само здање у Шилерову.

Председник већа: У својој одбрани сте навели касније кроз контакте са пок. Душаном Спасојевићем да је имао посебне односе према спољњем свету, а посебно према кажете према својим људима. Како би сте могли да објасните тај однос према својим људима. Да ли је он функционисао на криминалној основи, да ли је он био шеф те групе, и да ли је могао да издаје наређења, и да ли су га они слушали, да ли су били у страху од њега?

Окр. Милорад Улемек: Видите, ја кад сам то рекао, значи ја сам рекао да сад са ове тачке гледишта враћајући тај неки филм уназад сам закључио значи да је пок. Душан Спасојевић како да кажем живео како да кажем са три лица. Значи да је имао један однос у одношењу према својој породици, значи кад је боравио у кући са женом- супругом, да је опет имао један однос у тим неким контактима са мном и са свим тим људима из миљеа политике, а да опет сада закључујем да је имао један однос према својим тим људима.

Председник већа: Можете ли да опишете тај однос према његовим људима као што кажете.

Окр. Милорад Улемек: Видите, ја сам значи то рекао због тога што значи сагледавајући сва ова сазнања до којих сам дошао у ових 14 месеца што из штампе, што из информација, што из исказа неких ових појединаца из те његове групе, значи на основу тога сам закључио да је Душан Спасојевић имао тај један однос, јели. Ту је било навођено да се Душан Спасојевић кад је био насамо са својим људима. Ја цитирам наводе његових људи који су дали те изјаве понашао према њима не знам заповеднички и да је имао тај немилосрдан став према тим неким својим налозима и наређењима, а опет с друге стране кад смо се налазили у ситуацији рецимо да седимо у том кафићу у Шилеровој значи ништа није могло да се примети. Све је било оно како да кажем уљудно, људи су се љубили, јављали, како ти жена, како ти дете. На основу тога сам ја рекао да сам сад са ове дистанце закључио да је Душан заправо имао та нека три своја лица.

Председник већа: Да ли сте икада сазнали до 12. марта 2003. године да било ко припрема атентат на покојног Председника Владе др. Зорана Ђинђића?

Окр. Милорад Улемек: Не.

Председник већа: Реците нам у разговору са пок. Душаном Спасојевићем након његовог изласка из притвора у јесен септембра 2001. године. Какав је био његов однос према властима у Србији?

Окр. Милорад Улемек: Његов однос, он је пошто сам се ја тада како сам већ навео вратио из Грчке да би присуствовао овом саслушању. Пошто сам био сведок везано за процес у "ибарској магистралу", значи он је онда био како да кажем био је одушевљен, рекао је извадили су ме, значи имао је оно све речи хвале и према Чедомиру Јовновићу јер је он закључио да је најзаслужнији због тога што је он пуштен из притвора био Чедомир Јовановић. Тамо негде можда у каснијем неком периоду једино што сам могао да приметим да је био како да кажем револтиран или љут како би се то жаргонски на улици рекло, значи да је "пљувао" министра Батића јер је наводно морао да му да неки силан новац. Ту је коментарисао сада да не псујем шта је говорио, али се односило на овај стадион што је рађен у Обреновцу. Јер је реко, онако знао је да прокоментарише "боље да сам лежао него да сам дао толике паре да се изгради тај стадион". Ја сам само из тога извукао неки закључак, значи да је ту могуће да је било значи дошло до ургенције и од самог министра Батића да се он пусти на слободу како је

пуштен. Нисам стварно улазио у те неке детаље. То је једноставно био мој неки закључак из његовог тона по неки пут како да кажем револтираног става кад би му излетело па каже "бем ти ово, бем ти ово". Да не будем вулгаран.

Председник већа: Да ли је у тим контактима са Вама било када претио да ће да изврши убиство Председника Владе др. Зорана Ђинђића или било кога министра или било ког функционера Владе Србије?

Окр. Милорад Улемек: Не. Значи ја никада нисам чуо да је он предамном изговорио било шта у смислу убиства било ког представника садашњег, или било односно прошле или било које власти. Знало је да му излети да мало пљуне Чеду, мало пљуне Бебу, али то није било у неком контексту сад не знам убићу овог или убићу оног. Него онако. Њему кад дуну те неке бубице пошто је он имао кажем Вам те нагле промене расположења. Значи дуне му, па му излети, па онда оспује Чеду, опсује овог, али то је углавном како сам могао да ја закључим из свега онога што се касније дешавало, требало да кажем неке тренутне узречице његове.

Председник већа: Реците нам да ли сте имали сазнање после јуна месеца 2000-те године да је истражни судија Вишег суда у Подгорици одредио притвор против пок. Душана Спасојевића, и да ли је неко из Министарства унутрашњих послова Србије спречавао његово лишавање слободе извршења решења истражног судије?

Окр. Милорад Улемек: Па за тај притвор с обзиром да сећам се те једне ситуације. Значи тај притвор с обзиром да је у то време Душан на неки начин кроз медије био поменут везано за овај догађај у Будви који се десио, значи то се нормално знало да је полиција издала потерницу као што је и овде у Србији везано за Душана Спасојевића. Ја колико имам сазнања значи не знам да је ико из Министарства тадашњег унутрашњих послова ургирао било шта по питању Душана Спасојевића јер у то време са Душаном Спасојевићем, сем овога контакта који сам навео, који смо остварили у мају месецу поводом продаје ове куће од моје супруге, нисам имао никакав други контаката.

Слободан Миливојевић бранилац окр.Улемека: Ја сам малопре обавио разговор са њим и наравно пошто је он војник по структури личности он не дозвољава никаква сажалење, али ја примећујем да је он већ потпуно изгубио глас и ја бих Вас замолио да ми прекинемо овај претрес јер се бојим да нећемо ни сутра да наставимо. Имајући у виду да респираторни органи већ се примећује да су деформисани.

Председник већа: Питаћемо окривљеног. Реците нам да ли сте у могућности физички с обзиром на теже могућности Вашег говорења да наставимо са Вашим саслушањем или да наставимо сутрадан?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући што се мене тиче ја стварно могу, спреман сам да причам скроз не занемим. Није никакав проблем, али само значи да не би испало да се ја овде сад вадим на неку болест или избегавам било што, значи ако можемо сада да прекинемо да би чисто сутра могли да наставимо, јер ако данас скроз изгубим глас онда ће сутра да испадне опет ће неко да каже да се ја извлачим или нешто друго. Значи, ако што се мене тиче, ево ја сам овде и спреман сам да причам скроз незанемим.

Председник већа: Не, не неће моћи до исцрпљивања, него ћемо Вам омогућити да се одморите па ћемо наставити сутра са Вашим саслушањем постављањем питања.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса ће бити **16. јуна 2004. године са почетком у 10 часова.**

Што је присутнима саопштено уместо позива.

Као што је и планирано наставиће се процесна радња саслушања окр.Милорада Улемека.

Записничар

Председник већа-судија